

VIERDE HOOFDSTUK.

HOE DERAEF OPNIEUW GEVANGEN WERD.

Zij hadden ruim een uur doorgereden, in vollen draf, toen Bertrand zijn paard minder snel liet loopen en de anderen toeriep:

— Veel verder mogen we niet rijden.

Robert en Speldemans toonden insgelijks hunne rijdieren in.

— Een paar honderd meters verder, zei Bertrand, komen we te Bommelghem.

— Dan moeten we hier stil blijven. Het is toch niet mogelijk in feestkleedij te paard het dorp binnen te komen... En ik met Nora in mijne armen!

— Inderdaad. We zullen goed doen, hier af te stijgen.

— En de paarden?

— Met den kop naar Grulen te draaien, hen los te laten, een goeden stamp onder hun hespen te geven, zullen ze hun stal wel terugvinden.

— Zouden wij de dieren niet meer noodig hebben?

— Als wij nog paarden kunnen gebruiken, zullen wij er andere vinden.

— En als we de rossen hebben naar huis gezonden?

— Dan zoeken we naar een dak, hier in den omtrek.

— Denkt ge dat men ons niet nagereden is?

— Een reden te meer ons hier spoedig weg te maken en ergens, waar geen groote baan is, een onderkomen te gaan zoeken.

— Ze zullen, als ze de paarden terugzien, bemerken dat we ergens afgestapt zijn.

— Speldemans, jongen, ik geloof dat ge de waarheid zegt, de onomstootelijke waarheid... Als iemand te paard heengaat en het dier komt alleen terug, dan is het zeker, dat de ruiters afgestapt of ergens uit den zadel geworpen zijn. Ge moet dat logisch zinnetje bewaren, want het zal u in den eenen of anderen roman wel te pas komen.

— Men zal ons hier zoeken, wilde ik zeggen.

— Toch niet. Eer ze de paarden ontwaren, zullen de dieren reeds eenige honderden meters voortgehold zijn, en ze zullen niet weten, onze achtervolgers, waar we de rossen verlaten hebben.

— Gij hebt gelijk.

— Laat ons afstijgen.

Bertrand hield zijn paard stil en sprong uit het zadel.

Speldemans volgde zijn voorbeeld, en beiden hielpen Nora en Robert op den grond.

De paarden werden op eene rij geplaatst, met den kop in de richting van het dorp Grulen, en een flinke slag met een spanriem deed ze in woesten galop de baan opvliegen.

— Hier is een zijweg, sprak Robert. Laat ons dien volgen, want hoogst waarschijnlijk leidt deze ons naar eene woning.

De weg, die tusschen klein eikengewas liep, werd smaller en smaller, zoodat ze achter elkaar moesten gaan, en het wegeltje gaf eindelijk uit op eene twee meter breede gracht, eene beek, die kristalhelder water over haar ijzerachtig bed liet vloeien en te diep scheen om doorwaad te worden.

— Gevangen, zei Speldemans.

— We moeten terug.

— Dat is niet mogelijk.

— Niet?

— Dan zouden we terug op de groote baan komen en, wie weet of we daar geen menschen zouden aantreffen, die verheugd zouden zijn ons te zien.

— Ge hebt gelijk.

— Wat gaan we dan doen?

— Over de gracht springen.

— Ik geraak er niet over, zei Speldemans.

— En Nora? vroeg Robert.

Bertrand sneed een tak van een boompje en peilde er den diepgang mede.

— Ongeveer een meter diep. We moeten doen als de wilden in Congo.

— En dat is?

— Er door loopen... Onze broeken zullen nat zijn, en dat is al... Robert kan er over springen. Speldemans en

Bertrand droeg Nora over de beek. (Blz. 234)

ik stappen flink door het water, met Nora op onze schouders. Of beter nog, Speldemans springt er insgelijks over, en ik voer mevrouw Robert op de armen over de beek, indien zij daarmede vrede heeft.

— Waarom niet? vroeg Nora.

— Aan u, Robert.

Deze laatste trad eenige schreden achteruit, nam een loopje, berekende zijn sprong en stond aan den anderen oever.

— Nu Speldemans.

— Ik geraak er niet over!

Bertrand had zijn broek losgeknoopt, speelde ze uit en wierp ze Robert toe.

— Dan is mijn onderbroek alleen nat, sprak hij. Welnu, Speldemans?

— Ik draag geen onderbroek.

— Dan moet ge maar springen.

De romanschrijver trad eenige schreden achterwaarts, liep vooruit, aarzelde, berekende slecht zijn sprong, schoof op den glibberigen oever van den overkant uit, gleed met de beenen in het water en kwam met de borst en het hoofd in het slijk der helling terecht.

Allen lachten.

Robert hielp Speldemans op het droog.

— Dat komt ervan geen onderbroek te dragen, spotte Bertrand. Ge moet daar eens een boek over schrijven: «Van het nut der onderbroeken aan den oever eener klare beek». Het zal bijval hebben.

Hij wierp zijn schoenen en kousen over het water, tilde Nora op, en droeg haar over de beek.

Op een ommezien was hij weer gekleed.

— Hier is geen weg. We moeten hier over het klaverveld. Zeg eens, slijkerige romanschrijver, op tien stappen afstand, hé?

Ze stapten over het veld, kropen door het klein hout, dat de plek begrensd en bevonden zich op een weg, die op eene dreef uitgaf.

— Ginder is eene dreef, zeide Robert... Daar zullen wij huizen vinden.

— Ik hoop het, zei Speldemans, want ik heb slijk in mijn broekspijpen, in mijne mouwen, om mijnen hals,

overal.

— Een probaat geneesmiddel voor 't rhumatisme, zeggen de dokters. De mensch is van slijk gemaakt, en ge moet dan ook voor een beetje slijk minder of meer zooveel beslag niet maken.

Ze kwamen in de dreef, en eenige meters verder stonden twee kleine huisjes, eerder hutten, met stroo bedekt en van een eng venstertje en een laag deurtje voorzien.

— Daar moeten we zijn.

Het deurtje van het eerste huisje was gesloten.

Zij klopten aan.

Er scheen geen enkel schepsel in huis te wezen, want niets roerde er binnen.

Het deurtje van de belendende woning was insgelijks gesloten.

Op hun geklop werd het gordijntje van het raam opgelicht en het gelaat van een jong boerenmeisje vertoonde zich nu.

— Doe open, zei Robert.

Het gelaat verdween.

Het deurtje bleef gesloten.

Bertrand klopte er met de vuist op.

— Als ge niet opent, kreet hij, stamp ik de deur in.

— We zullen u geen kwaad doen!

— Doe open, kind, sprak Nora.

Die vrouwenstem scheen het meisje gerust te stellen, want de grendel werd weggeschoven en in de deuropening verscheen het jong meisje, dat door het raam had geklopt.

Het viertal trad binnen.

Er was niemand in de woning.

— Zijt gij hier alleen, kind?

Het meisje antwoordde met een hoofdknik op die vraag van Nora.

— Ge woont hier toch niet alleen?

Het meisje schudde «neen» met het hoofd.

— Zijt ge stom of doof? vroeg Robert.

Weer schudde het meisje ontkennend het hoofd.

— Houdt ge ons voor den aap?

Geen antwoord.

— Ge woont hier toch niet alleen? hernam Nora.

Waar zijn de andere bewoners?

Eindelijk besloot het boerenmeisje den mond te openen.

— Weg!

— Ha, zoo. Zullen ze lang wegblijven?

— Tot dezen nacht.

— Drie woorden ineens, zei Robert, er komt leven in.

— Ze zijn naar het feest bij den baron van Grulen, zei het meisje.

— En ze laten u hier alleen?

— Met het kleintje, in de wieg.

— Uw broertje?

— Ja.

— Wij komen van het kasteel, zei Robert. De baron heeft ons hier heen gezonden. We moeten eene verrassing aan de genoodigden bezorgen en ons hier verkleeden.

Het meisje keek hen met groote oogen aan.

— Zoo wijd? vroeg ze.

— Dat begrijpt ze toch, zei Robert in 't Fransch, maar ze moet er maar vrede mede hebben.

En weer tot de boerenmeid in 't Vlaamsch:

— Anders zouden de genoodigden er iets van gemerkt hebben. Wij hebben niet veel tijd. We moeten de kleederen hebben van uw vader en uw moeder. Spoed u dus. Dat is voor u.

Hij stopte het meisje een vijffrankstuk in de hand.

— Hoe heet gij?

— Jo.

— Hewel, Jo, geef ons de kleederen.

Jo verroerde geen vin.

Bertrand klom een trapje op, dat een drietal treden telde en naar een opkamertje leidde.

— Ik geloof dat zich hier het nest van de struisvogels bevindt, zeide hij.

Hij opende de deur van het kamertje en zag naar binnen.

— Zooals ik gezegd heb. Komt langs hier.

De anderen volgden.

— Zeg eens, Slijkman, zei Bertrand, blijf gij eenige oogenblikken bij Joken, want het kind zou kunnen heengaan, nu we met zoovelen zijn om op het kleintje te letten.

En hij sloot de deur achter zich dicht.

Speldemans nam plaats op een houten bank, tegen den wand, en keek het meisje aan, dat hem insgelijks aankeek.

Eene korte poos volgde, terwijl de romanschrijver zijn halsband losknoopte en het slijk van om zijn hals verwijderde.

— Zeg eens, onbeweeglijk Joken, zei Speldemans, waan zijn wij hier eigenlijk?

— Op Bommelghem.

— Dat weet ik, maar wie is uw vader?

— Jef Darteleers.

— Zoo! En wat doet Jef Darteleers?

— Vader is veldwachter.

Speldemans sprong op.

— Hé, wat is hij?

— Veldwachter.

— Dan zijn we op eene slechte weide.

Hij liep naar het trapje.

— Hé, zeg eens, Robert!...

— Binnen een paar minuten.

— Ik heb u iets te zeggen.

— Zoo aanstonds?

— Ja, maar...

— Daar is vader, zei het meisje, op halfjuichenden toon.

Speldemans keek verrast om.

In de deuropening stond de veldwachter, op zijn Paaschbest uitgedost, en achter hem was de muts zijner wederhelft te ontwaren.

De dienaar der openbare macht was zoo verrast als Speldemans.

— Onraad! kreet deze laatste.

— Ge kunt gestolen worden! antwoordde hem van uit het opkamertje Robert.

— We zijn haast gekleed, voegde Bertrand er bij.

De veldwachter sprong binnen, greep Speldemans bij den kraag en sleurde hem van het trapje.

— Wat doet gij hier?

Op dit oogenblik werd de deur van het opkamertje geopend en Bertrand kwam te voorschijn, gekleed als een boer, die naar het veld gaat werken.

Hij bemerkte den veldwachter, die den romanschrijver bij de jas had, en de twee vrouwen, die mede op hem toesprongen, om het den vader gemakkelijk te maken bij 't bedwingen van Speldemans, die zich trachtte los te rukken.

— Robert, hulp! kreet hij.

Met een paar sprongen was hij bij de straatdeur, welke hij dichtwierp.

Hij had dadelijk bemerkt, dat de eerste vereischte was, den strijd binnen het vertrek te beperken.

Robert kwam uit het kamertje geïjld.

Hij ook was in een armoedig boerenpak gestoken.

Hij sprong Speldemans ter hulp.

Bertrand volgde zijn voorbeeld.

Een kort gevecht ontstond, waarin Speldemans en Robert er in slaagden den veldwachter te bedwingen en het Bertrand niet moeilijk viel de twee vrouwen ter zijde te duwen en op afstand te houden.

Deze riepen luid om hulp.

— Zwijgt! kreet Bertrand op gebiedenden toon, of ik maak u voor altijd stom.

Hij haalde, onder het spreken dezer woorden, een revolver te voorschijn.

De vrouwen, op 't zicht van het wapen, lieten geen geluid meer hooren en roerden geen vin.

De veldwachter was intusschen naar de deur gelopen, om Robert op zijde te werpen, en uit het vertrek te ontkomen.

Hij had zijne sabel getrokken, om zich te verdedigen, doch sprong achteruit, als hij den loop van Robert's revolver op zich gericht zag.

— Kalmte, veldwachter, of ik geef u een blauw erwtje uit dit tuig ten geschenke.

— 't Is goed, zei de veldwachter, gij kunt me voor het oogenblik bedwingen, maar uw plezier zal niet lang duren.

— Wat vertelt ge?

— Wie laatst lacht, best lacht.

— Natuurlijk, want die is zeken van zijn spel. Maar wat bedoelt ge met dit spreekwoord?

— Dat zult ge wel eens zien.

In 't Fransch sprak Robert tot Bertrand:

— Er moet onraad zijn.

— Ofwel doet die kerel dat, om ons den schrik op het lijf te jagen.

— Hij moet zeggen wat hij bedoelt.

En weer in 't Vlaamsch:

— Hebt ge geene schuur?

— Neen, mijnheer, antwoordde de moeder.

— Toch een stal?

— Een klein houten stalleken en een mager koeiken.

— Dat is voldoende. Leid er ons heen... Gij en uw dochter... Bertrand, pas op den veldwachter... Speldemans, pas mede op!

Als hij met de twee vrouwen in den stal gekomen was, zei Robert:

— Zie, ik ga u hier bij de koe opsluiten... 't Zal niet voor lang zijn en, houdt ge u stil, dan zult ge eene goede belooning ontvangen... Wij zien op geen briefje van honderd frank... Maakt ge gerucht of wilt ge ontsnappen, dan schieten we den veldwachter zoo dood als een pier, die dood is... En als ik iets zeg, dan doe ik het!

Hij verliet den stal en sloot de deur achter zich.

De vrouwen besloten rustig te blijven.

De moeder begon een gebed te prevelen, en de dochter volgde haar voorbeeld.

Zij zouden biddend wachten op hetgeen komen zou.

Robert trad terug in de woning en sprak:

— Speldemans, jongen, ontdoe u nu spoedig van den bodem der beek, want ge ziet er alles behalve frisch uit en ge verspreidt geen heliotroopreuk! Boven vindt ge het noodige en, als er geene manskleederen meer zijn, neem dan het uniform der pachteresse.

En tot den veldwachter:

— Gij gaat ons nu zeggen, beste vriend, waarom ons plezier niet lang zal duren?

— Ik zeg niets.

— Goed... Ik ga dan beginnen met een kogel door uw rechterbeen te jagen... Spreekt ge dan nog niet, dan krijgt ge er een in uw linker... En dan blijven uwe twee armen nog over... Bertrand, we gaan dien braven vriend binden, om tot de eerste operatie over te gaan.

De veldwachter verbleekte.

Nora die, in een boerinnenpak gehuld, er als een allerliefst boerinnetje uitzag, was intusschen in het vertrek gekomen en kreet:

— Robert, dat gaat ge niet doen!

— Het moet, lieve.

— Laat ons heengaan.

— Er moet onraad zijn. Ik wil het weten.

En tot den dienaar der openbare macht:

— Welnu, veldwachter?

— Wie zijt gij?

— Robert...

Een helder licht ging in den man op.

— En Bertrand! kreet hij.

— Juist, en een paar uren geleden waren we op het kasteel van baron Janssens, te Grulen, en ik was prins di Bonmarchioloni en mijn maat aartshertog von Kücherstichen. Ge ziet, wij laten ons zoo niet pramen.

— Hadt ge dat eerder gezegd! Al de menschen van Grulen lachen in hun vuistje, omdat ge dien hoovaardigen dwaas zoo leelijk beet hebt gehad. Niemand zou er u kwaad willen.

— Dan de gendarmen.

— Ja, en die kunnen alle oogenblikken hier komen. Ik moet inderdaad met een brigadier en een gendarm eene klopjacht in het bosch inrichten, om u op te sporen. Maakt dat ge weg komt.

Robert keek Bertrand aan.

Beiden dachten een oogenblik na.

— Wat doen we, Robert?

— Hier blijven.

— Het beste om onderweg niet in den muil van den wolf te loopen.

— Gij zijt het met mij eens?

— Volkomen.

— Speldemans zal het uniform van den veldwachter wel kunnen aantrekken: hij is van dezelfde gestalte en even dik.

— Ik begrijp u.

— Beste veldwachter, gelieve mij te volgen. Gij zult uw pakje moeten afstaan aan onzen makker, en daar gij

het wellicht nooit meer zult terugzien, geef ik u hier duizend frank. Goed betaald, nietwaar.

De man was tevreden, speelde zijn boeltje uit en eenige stonden later was Speldemans, die zich van het hoofd tot de voeten had moeten reinigen, met het uniform van den veldwachter uitgedost.

Op een omzien was deze laatste aan handen en voeten gebonden.

Robert stopte den man in de alkoof, waar een bed stond, en sprak:

— Hier kunt ge rustig een uiltje vangen. Wat ge ook beneden hoort, blijft ge doorslapen.

— Ik zal wel moeten blijven liggen.

— 't Doet me plezier, dat gij het begrijpt...

De vagebonden hadden geen tijd te verliezen gehad, want nauwelijks had Robert eenige woorden gewisseld met zijn twee maten, om hen op de hoogte te stellen van hetgeen er te doen stond, of er werd op de deur geklopt.

— Houdt u goed, zei Robert. Daar zijn de pakkemannen.

Hij ging openen.

— Kom binnen, brigadier.

Twee gendarmen traden in het vertrek.

— Ha, veldwachter.

— Ha, brigadier.

Speldemans sprak met grove stem, zoo goed mogelijk het klankgeluid van den veldwachter nabootsend.

— Een glas bier, brigadier?

— Dat zal ik niet weigeren.

Hij plaatste zijn geweer in een hoek der kamer.

De gendarm volgde zijn voorbeeld.

— Zit een oogenblik.

De gendarmen namen bij de tafel plaats.

Bertrand en Robert waren naar den hoek geschoven, waar de geweren stonden, grepen ieder plotseling een der wapens en op de harenmutsen aanleggende, kreet Robert:

— Als ge eene beweging doet, zijt ge dood.

Als versteend bleven de twee gendarmen zitten.

— Wat beteekent... kwam het van tusschen de bevende lippen van den brigadier.

— Dat we Robert en Bertrand zijn en u neerschie-

ten, als ge bewegen durft... Veldwachter, ontnem die kerels hun revolvers.

Speldemans had op een oogenblik dit bevel uitgevoerd.

De twee vagebonden hielden nog immer de gendarmen in bedwang met hunne geweren.

Robert sprak tot Nora:

— Ga buiten aan de deur, als 't u belieft. Wij hebben met die heeren hier nog een praatje te houden en ge kunt zien of er geen andere steltloopers van dit soort aankomen.

En den verwijtenden blik van Nora bemerkende, zei hij zacht:

— Wilt ge dat doen, lieve? Het is noodig.

Nora trad buiten.

— Ontkleedt u, sprak Robert tot de gendarmen.

— Maar...

— Gehoorzaamt.

— Wij...

— Moet ik schieten?

— Ik heb...

— Brigadier, ik verzoek u niet langer te dralen...

Wij moeten uw pak hebben en dat van uwen onderhoorige... Al moesten we er u voor koud maken, we moeten uw uniform hebben.

De gendarm begon zich te ontkleeden.

— Welnu, brigadier?

— Zeg mij...

— Wie we zijn, wat we willen?

— Ja.

— Robert en Bertrand en we willen ontsnappen. Dat is kort en bondig, hé?

— Robert! kreet de brigadier. Bertrand! De kerels die wij zoeken!

— Zeg: de heeren, die wij zoeken, onbeleefd mensch. Welnu, gij hebt ons gevonden... Ik laat u nog een sekond tijd om u te ontkleeden.

— In Gods naam dan.

En de brigadier gehoorzaamde.

— Zie zoo, dat is verstandig... Speldemans, bind den gendarm, zoo vast mogelijk. Aan handen en voeten... Goed zoo... Dat is fraai gewerkt... Nog eens rond den linker voet... Opperbest... Zoo, ja... Bertrand, blijf goed

op den brigadier mikken. Ik ga dien jongen eens inpakken.

Hij plaatste zijn geweer tegen den muur en op een oogwenk was de brigadier gekoord, zoodat hij geene beweging meer maken kon.

Robert nam de kleederen van den gendarm, en, geprimeerd als hij was voor prins Rasta di Bonmarchioloni, had hij weldra het uitzicht van een jongen, doch krachtigen dienaar der openbare macht.

Bertrand, die het uniform van den brigadier in gebruik nam, kreeg met zijn uitzicht van ouden vorst von Kücherstichen, geheel het uiterlijk van een onder de wapens gegrijpsden gendarm.

— Schouder het geweer! beval hij.

Robert nam een der wapens, en reikte het andere aan zijn makker over.

— Uw sabel, veldwachter... Vooruit nu!

Zij trokken de deur achter zich dicht.

Daar lagen nu in de hut gebonden: de veldwachter en twee gendarmen, ieder met een briefje op de borst.

Dat van den eerste luidde:

Wie dezen man hier ontdekt,
Misschien hem uit den slaap wel wekt,
Zal voor een raar verschijnsel staan:
Een gard'champetter in zijn vaan!

Ro-ber-trand.

De gendarm droeg het volgende uithangbord:

Hier deze twee zijn bei gendarmen,
Wil om hun lot u toch ontfarmen:
Zij konden hier niet verder voort,
Teruggehouden door een koord.

Ro-ber-trand.

En op het briefje van zijn overste stond te lezen:

Hier hebt ge nu den brigadier,
Het doet den ander wis plezier

Zijn chef zoo roerloos te zien,
Die anders praat heeft wel voor tien!

Ro-ber-trand.

Toen zij buiten de woning van den veldwachter waren, zei Robert:

— Ik heb op ieder der gevangenen een etiket geplakt, opdat men ze uit elkander zou kunnen kennen.

— Waarheen nu?

— Naar de statie van Bommelghem... We gaan dit meisje hier, dat eene kindermoord heeft bedreven, naar Brussel voeren.

— Ha, ik begrijp!

— De veldwachter, die alles van de zaak weet, vergezelt ons naar de hoofdstad.

— Opperbest, maar hoe geraken we uit de statie?

— Te Brussel?

— Of elders.

— In de statie van Brussel wachten wij op den trein naar Antwerpen. Hoe we daar zullen weggkomen, dat zal van de omstandigheden afhangen. Is er daar geen dievenkarretje, dat op ons wacht, dan zijn we gered en, is er wel een, dan moet ieder maar een uitweg zoeken.

— En ik? vroeg Nora.

— Evenals wij, kind. Er is niets anders aan te doen.

Wilt ge terug naar het kasteel van baron Janssens gaan en ons laten opzoeken?

— Neen, dat doe ik niet.

— Dan moet ge ons lot deelen. Wees gerust, alles zal goed van stapel loopen.

Zij waren de statie van Bommelghem genaderd.

— Ogepast nu!

De statieoverste richtte het woord tot den brigadier:

— De reis gaat naar Brussel?

— Ja.

— Een lief meisje.

— Zeker.

— Eene dievegge?

— Veel erger.

— Hoedat?

— Eene kindermoord.

— Ho! 't is spijtig: zoo'n lief meisje.

«We gaan dit meisje naar Brussel voeren». (Blz. 244)

— Zooals ge zegt. Wanneer vertrekt de trein?

— Binnen vijf minuten. Waar is de moord gebeurd?

— Te Grolen.

— Ik ken het meisje niet.

— Ze was nog maar een paar dagen in het dorp...

Ge zult een wagon te onzer beschikking moeten stellen, desnoods een koopwarenwagon.

— Goed.

De trein kwam in de statie en een wagon van derde klas werd ter beschikking van de gendarmen gesteld.

— Dat gaat goed.

— Ja, maar te Brussel?

— Moet het evenzoo gaan.

— Ik betwijfel het: de formaliteiten...

— Laat die aan mij over, zei Bertrand. Ik zal die wel overwinnen.

Ze kwamen zonder ongeval in de Noordstatie te Brussel.

Zonder meer dan de andere reizigers opgemerkt te

worden, stapten zij uit.

— Blijf hier wachten, zei Bertrand tot Robert. Kom met mij mede, Speldemans.

Hij begaf zich met den romanschrijver naar het bureau van den statieoverste.

Bij dezen laatste toegelaten, sprak Bertrand:

— Heer overste, gij moet mij redden.

— Redden?

De ambtenaar keek verbaasd den brigadier aan.

Deze zette een gelaat op, dat van de grootste wanhoop getuigde.

— Ik ben verloren.

— Ik begrijp u niet.

— Reeds geruimen tijd dwaal ik hier in de statie rond, doelloos, gereed om mij onder een binnenrijdenden trein te laten aan stukken malen.

— Verklaar u nader.

— Ik heb eene vergissing begaan, die mij mijne plaats zal kosten.

— Hoedat?

— Ik ben gelast geweest eene kindermoordenares aan te houden te Contich. Niet waar, veldwachter?

— Ja, brigadier.

— Ik moest den trein naar Antwerpen nemen.

— Zoo is het!

— En we zijn in een verkeerden trein gestapt.

— Naar Brussel?

— Ja.

De statieoverste dacht een oogenblik na.

— Dat zal spoedig in orde zijn. Ik zal u dienstkaarten doen geven en een bijzonderen wagon te uwer beschikking doen stellen. Zoo komt ge te Antwerpen. Te laat misschien.

— Te laat is niets. Er was geen tijd bepaald. Ik zal u mijn gansch leven erkentelijk wezen, heer statieoverste... Duizendmaal dank!

Een kwart uurs later reed het viertal naar Antwerpen.

— Het zal tegen negen uur zijn, als we te Antwerpen komen, zei Bertrand, op een gouden uurwerk kijkend, dat hij uit zijn broekzak haalde. Hoe vindt ge dat remon-

toirken?

— Een fraai stuk. Waar hebt ge het gehaald? Van baron Janssens?

— Neen, al de juweelen, die we op het slot van dien dwaas hebben binnen gereven, draag ik op mijn bloot lichaam. Ik vond het vervelend van uur noch tijd te weten, en ik heb het horloge van den statieoverste daareven megedegenomen.

— Ge zult nooit beteren, broeder.

— Altijd maar praktisch, Robert.

De trein hield stil te Antwerpen.

Het dievenkarretje was niet in de statie.

Een beambte ging een rijtuig halen, dat in de lokalen voor de koopwaren binnenreed en waarin, zonder door iemand te zijn opgemerkt te worden, de beschuldigde van kindermoord, de twee gendarmen en de veldwachter van Contich plaats namen.

— Gevangenis der Begijnenstraat, sprak de brigadier tot den koetsier, die de zweep over zijn paard legde en het in vollen draf deed voortrollen.

Voor de poort van de gevangenis hield hij stil.

Hij sprong van den bok en opende het portel.

Mocht hij zijne oogen gelooven?

Zijn rijtuig was ledig.

Geen meisje, geen gendarmen, geen veldwachter.

Droomde hij?

Hij bleef een oogenblik besluiteloos.

Dan reed hij terug naar de statie, waar men hem de verzekering gaf dat de vier personen, waarover hij sprak, wel degelijk in zijn rijtuig waren gestapt.

Dan begreep hij er nog minder van.

Hij reed naar het politiebureau.

... ..
... ..

De overste der geheime politie was juist thuis gekomen.

Hij had zijne schoenen tegen zijne sloffen verwisseld en een pijp gestopt, toen er gebeld werd.

Een oogenblik later verscheen de meid in de kamer.
— Een brigadier der gendarmen, mijnheer. Hij verlangte u dadelijk te spreken.

Deraef kwam grommelend in de gang zijner woning.

— Wat is er gebeurd?

In een half Waalsch-Fransch sprak de brigadier:

— Robert en Bertrand zijn gevangen.

— Hé.

— Omsingeld.

— Waar?

— In de Beenhouwerstraat.

— Door wie?

— Door mij en mijne gendarmen.

— Ge hebt ze niet aangehouden?

— Ze kunnen niet weg. De commandant zei, dat hij u de eer wilde laten de kerels aan te houden.

— Dat is braaf... Ik kom.

Haastig trok Deraef zijne schoenen aan en volgde den brigadier.

Aan de deur stond een rijtuig, waarin een gendarm gezeten was.

De brigadier opende het portel en Deraef stapte in.

Nadat hij een tiental minuten gereden had, zei de overste:

— Uw koetsien zet veel tijd om naar de Beenhouwerstraat te rijden.

— Vindt ge dat?

Deraef wilde een blik naar buiten werpen.

De gordijntjes waren afgelaten.

Hij verwijderde een dezer.

Alles was donker.

De venstertjes waren met houten luiken gesloten.

— Wat...

Meer zegde hij niet.

Twee loopers van revolvers waren op zijne beide slapen gericht.

— Een woord en gij zijt dood.

Deraef maakte onwillekeurig eene beweging.

— Eene beweging en ik schiet.

— Wat beteekent...

— Dat beteekent dat gij de gevangene zijt van Ro-

bert.

— En van Bertrand.

— Gij...

— Wij zijn terug te Antwerpen, en, om met vrede te worden gelaten, hebben wij het noodig gevonden u aan te houden.

— Mij aan te houden?...

— Indien wij u niet aanhouden, dan houdt gij ons aan...

— En waarheen voert ge mij?

— Naar onze gevangenis!

— Uwe gevangenis?

— We gaan u bestrijden met dezelfde wapens waarmee gij ons bestrijdt: We zijn gendarmen, we houden u aan, we hebben eene gevangenis... We zijn dus goed ingericht, niet waar?

Deraef zuchtte diep en sprak geen woord meer.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN